

РОБОТА—ЦЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ

Старійшина Девід Е. Соренсен

З президентства сімдесятників

Вогник ЦСО для молодих дорослих • 6 березня 2005 р. • Університет Бригама Янга

Я б хотів висловити подяку всім провідникам священства та їхнім дружинам, які з нами цим вечором. Я особливо вдячний старійшині і сестрі Сесіл О. Самуелсон, які присутні тут. То був великий привілей працювати із старійшиною Самуелсоном у Храмовому відділі протягом багатьох років. Я впевнений, що студенти університету Бригама Янга, а також і викладачі, благословлені тим, що ними керують президент и сестра Самуелсон.

Сьогодні, коли я думав, що б я хотів сказати вам, молодь Церкви, мені спало на думку, що багато з вас—студенти. У дійсності, мої молоді друзі, усі ми—студенти євангелії, чи не так?

Був один чоловік, який працював у міністерстві фінансів Сполучених Штатів. Його робота полягала у дослідженні випадків, пов'язаних з фальшивими грішми. Він досяг таких хороших успіхів у своїй роботі, що йому було достатньо тільки швидко подивитись на банкноту, щоб визначити, чи вона справжня, чи фальшива. Одного вечора, на прес-конференції, яка відбулася після того, як він розв'язав велику проблему, пов'язану з фальшивими грішми, до нього звернувся один репортер: “Ви повинні витратити багато часу, вивчаючи фальшиві банкноти, щоб виявляти їх так швидко”.

Його відповідь була: “Ні. Я ніколи не вивчав фальшиві банкноти. Я витратив свій час на вивчення справжніх банкнот, бо після цього легко виявити відмінність”.

Так само з євангелією, дорогі брати і сестри. Ми тут для того, щоб навчати євангелії Ісуса Христа. Немає потреби у вивченні фальшивого, якщо ми маємо істину. Якщо ви вивчаєте істинну Церкву і дозволяєте Духові працювати з вами, ви отримаєте відповіді і дізнаєтесь як відповідати за різних обставин, з якими ви стикатиметесь. Стосовно Книги Мормона один молодий місіонер поділився зі мною такою думкою, в правдивості якої я переконався протягом багатьох років. “Пам'ятайте, Книга Мормона не зазнає випробувань, як ми”.

Цього вечора, я б хотів поговорити з вами про один з найважливіших принципів усієї євангелії. Я буду говорити про роботу. Я сподіваюся, що сказане мною буде для вас спрямуванням у роботі, яку ви

зараз виконуєте або, можливо, будете виконувати у майбутньому.

Ті з вас, які закінчують середню школу, коледж або шукають роботу, можливо, ставлять собі такі запитання, підшукуючи роботу або заняття: “Скільки годин я буду працювати? Які у мене будуть пільги? У які свята мені не треба буде працювати? Чи буде в мене досить часу для друзів та хоббі?” Однак, ставлячи такі запитання, зосереджуйтеся на відпочинку, а не на роботі, ви можете не побачити набагато більших можливостей.

Робота Бога

Робота—це вічний принцип. Хто, з тих кого ви знаєте, має всі багатства землі й навіть більше і продовжує працювати? Наш Небесний Батько! Він—трудівник! Небесний Батько та Ісус Христос показали нам Своїм прикладом і вченням, що робота є дуже важливою на небі й на землі. Єгова *працював*, щоб створити небеса і землю. Він зібрав води в одне місце і спричинив появу суші. Він створив сонце, місяць і зорі. Він створив усе, що живе в морі й на землі. Потім Батько помістив Адама і Єву на землю, щоб вони піклувалися про неї і управляли іншими створіннями. (Див. Буття 1:1–28).

Але Їхня робота не закінчилася на Сотворінні. У Дорогоцінній Перлині ми читаємо: “Це Моя *робота* і Моя слава—здійснювати безсмертя і вічне життя людині” (Мойсей 1:39; курсив додано). Це, звичайно, включає кожного чоловіка, жінку й дитину. З усього, про що може непокоїтися Небесний Батько, Він обрав працю на благо наших вічних душ—ваших душ і моєї душі.

Ісус сказав: “Отець Мій працює аж досі,—працюю і Я” (Іван 5:17). Він також сказав: “Ми мусимо виконувати діла Того, хто послав Мене” (Іван 9:4).

Робота—це благословення

Ми з вами також маємо роботу. Сатана буде спокушати нас думками, що наша робота нічого не варта, або що нам не потрібно працювати взагалі. Він помиляється як у першому, так і в другому. Ми маємо необхідність працювати. У нас є відповідальність піклуватися про власні потреби і потреби

наших сімей. Ця традиція—самозабезпечення—була встановлена Господом з того часу, коли Адам і Єва залишили Еденський сад. Господь сказав Адамові: “У поті свого лица ти їстимеш хліб” (Буття 3:19). Адам і Єва працювали в полі, щоб забезпечити власні потреби й потреби своїх дітей (див. Мойсей 5:1).

Але забезпечувати себе—це не єдина мета праці. Уявімо, що вам дали велику суму грошей або з будь-якої іншої причини ви раптом стали забезпеченими людьми. Навіть у такому випадку заповідь працювати не відміняється. Господь сказав народу Ізраїля: “Шість день працой” (Вихід 20:9). Він не зазначив жодних винятків щодо цієї заповіді для тих, у кого було досить і навіть з надлишком! За словами старійшини Ніла А. Максвелла: “Праця—це завжди духовна необхідність навіть для тих, для кого вона не є економічною необхідністю” (in Conference Report, Apr. 1998, 50; of *Ensign*, May 1998, 38).

Робота—це не прокляття, а благословення. Працюючи, ми не лише виконуємо Божу заповідь, але також відкриваємо для себе можливість бути учасниками Божої спасительної благодаті. Спаситель сказав: “Якщо ви Мене любите,—Мої заповіді зберігайте” (Іван 14:15). Отже, Христос дав зрозуміти, якщо ми любимо Його і бажаємо бути з Ним, то повинні дотримуватися Його заповідей, у тому числі першої заповіді, даної Адамові,— працювати.

Господь сказав святым останніх днів на початку Відновлення: “Тепер, Я, Господь, не зовсім задоволений жителями Сіону, бо є ледарі серед них” (УЗ 68:31). І пізніше, у 20-му столітті, Президент Гебер Дж. Грант, пророк Божий, сказав: “Роботу знову потрібно поставити на чільне місце в житті членів нашої Церкви” (in Conference Report, Oct. 1936, 3).

Чи замислювалися ви коли-небудь, що сталося б, якби люди не працювали? Чи працювали б школи? Чи діяв би уряд? Чи були б на телебаченні програми? Хоча іноді ми думаємо, як було б добре мати скільки завгодно грошей і ніколи не працювати знову, я можу запевнити вас, що це не шлях до справжнього щастя. Серед найнещасніших люди, яких я зустрічав, були саме ті, які з тієї чи іншої причини не могли працювати протягом довгого періоду часу.

Робота—це сімейна відповідальність. Я знаю, що дехто з вас уже не живе вдома. Я нагадую вам, що все чим ви користуєтесь зараз—ви маєте завдяки своїй сім’ї. Ваші батьки багато працювали, щоб забезпечити ваше матеріальне, духовне й емоційне благополуччя. Вони не очікували, що хтось виконає ці обов’язки замість них. Але вони сподіваються, що ви візьмете на себе частину тягаря.

Коли я був на випускному вечорі свого сина, який закінчив факультет бізнесу в Гарвардському університеті, декан Кім Кларк, член Церкви, попросив усіх випускників, які сиділи в перших рядах у своїх мантиях, озирнутися й поглянути на своїх рідних. Поки випускники озиралися назад, декан Кларк, помовчавши, сказав: “Без підтримки членів вашої сім’ї ви не отримали б свого диплома сьогодні”. Це саме стосується і вас. Ви отримали багато. Тепер від вас очікується, навіть вимагається, надати таку саму підтримку і любов своїм дітям і сім’ям. Це не означає (користуючись сьогоднішньою мовою) постійно “тинятися з друзями”. Коли ви стаєте дорослішими, ваші батьки очікують, що ви будете забезпечувати себе і ставати незалежними.

Ми повинні ділити роботу між усіма. Пам’ятайте, що важливо якомога раніше привчати дітей до виконання їхньої частини роботи в сім’ї. Ті з вас, хто зростав у домі, де вас привчали до роботи, можуть свідчити, як це стало вам у пригоді нині в житті. Дійсно, якраз останнього четверга старійшина Самуелсон сказав мені, як він вдячний своєму батькові, що той навчив його працювати, і батьку й матері його дружини, які навчили її працювати.

Отже, якщо члени Церкви працездатні, вони повинні робити все від них залежне, щоб забезпечувати свої сім’ї всім необхідним для життя—їжею, одягом і дахом над головою.

Ми розуміємо, в деяких куточках світу ви долаєте великі труднощі, намагаючись забезпечувати свої сім’ї. Серед цих труднощів хронічні захворювання, втрата супутника життя, поява в домі літніх батьків або сплата за освіту дітей. Наш Небесний Батько пам’ятає про сім’ї в таких ситуаціях. Я переконаний, що Він дасть їм силу йти вперед. Він завжди благословить нас, якщо ми будемо просити Його з вірою.

Робота—це служіння

Позитивне ставлення до роботи, навички і вміння здобуваються під час успішного досвіду роботи. Я хочу навести приклад. На фермі, де я зростав, корів щодня треба було доїти до світанку. Не мало значення, чи це неділя, чи Різдво, чи інше свято. Не мало значення, якщо на вулиці було холодно. Не мало значення, якщо хтось хворів на грип. Не мало також значення, чи світить сонце чи вирує хуртовина. Щоранку і щовечора одне й те ж саме—корів потрібно було доїти.

Поки мої брати не пішли на війну, вони майже повністю виконували цю роботу. Але в 1943 р., коли мені було лише 10 років, я увійшов у хлів, де було

10–12 корів, які чекали, коли я впущу їх у корівник для доїння. Мама і тато завжди голосно казали коровам: “Доброго ранку! Раді вас бачити!” Маю признатися, що тоді, хлопчаком, я не мав подібних почуттів до корів.

Після того, як кожну корову було видоєно, я виливав молоко з відра у 38-літровий бідон. Кожен наповнений бідон важив близько 36 кг. Мені треба було добре напружити свої молоді м’язи, коли я виносив їх на вулицю, де молочник їх забирав.

Мій батько досить часто допомагав мені доїти корів, а іноді й мама. Я пам’ятаю, що батько і мама доїли корів навіть коли їм було далеко за 80 років. Але батько доїв корів не тому, що це був його обов’язок. Він доїв їх, тому що вони цього потребували. Є різниця. Для нього тварини були не просто коровами. Вони були для нього Великою Чорнушкою, або Командиршею, або Саллі, або Бетсі. Він хотів, щоб вони були задоволені. Він завжди казав, що задоволені корови дають більше молока. Для мого батька така, на перший погляд, проста справа як доїння корів, була не обов’язком, а можливістю. Доїння не було для нього роботою. Це було служінням.

Саме ця філософія допомагала мені, поки я дорослішав. Вона допомагала мені зрозуміти, що будь-яка чесна робота—почесна. За кілька років я усвідомив, що рутинне виконання роботи по господарству насправді почало давати мені почуття впевненості й владності. Я пишався своєю роботою. Я зрозумів, що ніхто не зможе змусити мене почуватися неповноцінним через роботу, яку я виконував. Як сказав Елеанор Рузвельт: “Ніхто не зможе змусити вас почувати себе неповноцінним без вашої згоди” (“Points to Ponder”, *Reader’s Digest*, Feb. 1963, 261). Ви контролюєте своє ставлення, особливо ви, молоді люди, ваше ставлення до роботи. Впевненість у собі і владність можуть добре служити вам, це може служити вам у класі, в суспільстві або на роботі.

Замість того, щоб думати про свою щоденну роботу, як про нудний обов’язок, ми повинні думати про неї, як про можливість. Так само, як батько навчав мене ставитися до корів. Ті повчання залишилися зі мною протягом усього життя, і я й досі приїжджаю на ферму і звертаюся до неї у спогадах якомога частіше.

Подумайте над цим. Якщо мій батько зміг знайти мету, доглядаючи за кількома коровами, безсумнівно, кожен з нас може знайти мету у своїй роботі.

Учитесь любові до роботи

Один з найкращих відомих мені способів насолоджуватися життям—це навчитися любові до роботи.

Моя дружина Верла досконалий тому приклад. Вона почала працювати у своєї хворої тітки Берти у 10 років, миючи посуд і прибираючи дім. З того часу вона постійно працює. В різному віці вона виконувала різну роботу. Вона була прекрасною студенткою, протягом кількох років викладала у першому класі, виростила сімох наших дітей, працювала в Асоціації “Батьки-вчителі”, працювала у правлінні місцевої школи, служила на місії, підготувала сотні виступів у Церкві, працювала в багатьох громадських правліннях, а також була волонтером.

Частина з того, що вона робила, вважається нецікавим, наприклад, клопоти про велике домашнє господарство. Була й така робота, яка вимагала більшого інтелектуального напруження, щоб закінчити навчальні курси, але більшою мірою робота вимагала духовних зусиль, щоб навчати євангелії. Та завжди, яким би не було завдання, моя дружина віддавала йому все своє серце. Вона знаходила велику радість у своїй роботі. Вона розповіла мені сьогодні, що сподівається бути як її тітка Віра, яка, коли їй було 90, сказала, що сподівається, що ніколи не буде надто старою, щоб працювати. Найщасливіші люди з усіх, кого знаю—це ті, які насолоджуються своєю роботою, якою б вона не була.

Ви, можливо, чули цю історію раніше, але вона ілюструє, як усе залежить від ставлення до роботи.

Один мандрівник проходив повз каменоломню і побачив за роботою трьох чоловіків. Він запитав у кожного з них, що вони робили. Відповідь кожного з чоловіків виявляла різне ставлення до тієї ж самої роботи.

“Я обробляю камінь”,—відповів перший чоловік.

Другий сказав: “Я заробляю три золоті в день”.

Третій чоловік посміхнувся і сказав: “Я допомагаю будувати дім Бога”.

Пам’ятайте старий вислів: “Ваше ставлення визначає ваше ставлення”.

Нам слід шукати ширші цілі у своїй роботі, якою б вона не була. Виконуючи будь-яку чесну роботу, ми можемо служити Богові. Цар Веніамин, нефійський пророк, сказав: “Коли ви служите вашим ближнім, то ви тільки служите вашому Богові” (Мосія 2:17). Навіть якщо наша робота полягає лише в тому, щоб допомагати забезпечувати свої сім’ї всім необхідним, ми допомагаємо Божим дітям.

Господь не задоволений ледарями й неробами. Він сказав: “Ледар не матиме місця в Церкві, якщо він не покається і не виправить свої шляхи” (УЗ 75:29).

Він також заповідав: “Не будь лінивим, бо той, хто лінується, не їстиме хліба і не носитиме одяг трудівника” (УЗ 42:42).

З перших днів заснування Церкви пророки навчали святих останніх днів бути незалежними, самодостатніми й уникати ледарювання. Істинні святі останніх днів добровільно не перекладають обов'язок забезпечувати себе на когось іншого. Ви повинні прийняти рішення, молоді друзі, прямо тут і зараз, що будете незалежними, наскільки це можливо за ваших обставин, протягом усього життя.

Багато з вас, молоді жінки, вже зараз або у майбутньому станете матерями і, вірогідно, будете благословенні тим, що проведете багато років удома, виховуючи дітей. Декому з вас, сестри, не доведеться стати матерями, або, навіть якщо ви і матері, то не зможете весь день залишатися вдома. Якою б не була ваша ситуація, я закликаю всіх вас, молоді жінки, виконувати пораду нашого пророка і здобувати якомога кращу освіту. Освіта сама по собі є цінною. Ваша освіта дасть вам відчуття впевненості, якщо ви вдома виховуєте дітей. Навіть якщо в майбутньому вам доведеться піти працювати, то, зрозуміло, освіта дозволить вам знайти більш суттєву й краще оплачувану роботу.

Наша робота повинна служити чистим і гідним цілям. Небесний Батько не радіє, коли ми отримуємо прибуток, займаючись чимось порочним або безцілним. Президент Спенсер В. Кімбол сказав про це такими словами: “Я маю сильне відчуття, що [ті], хто отримують дохід або зарплату і не віддають цьому [відповідний] час, енергію, відданість та служіння—отримують нечисті гроші” (in Conference Report, Oct. 1953, 52). Дуже сильні слова, чи не так? Він також сказав, що гроші, отримані шляхом злочестивих і порочних занять, наприклад, крадіжки, азартних ігор, у тому числі лотереї, хабарництва, продажу наркотиків, гніту бідних та іншим подібним чином, є нечистими грошима.

Президент Кімбол визначив різницю між чесною і нечесною роботою:

“Чисті гроші—це така винагорода, яку отримують за повний день чесної праці. Це та розумна платня за вірну службу. Це чесний прибуток від продажу речей, товарів або послуг. Це той прибуток, який походить від справи, де кожна сторона має вигоду.

Брудні... гроші—це [гроші], отримані шляхом крадіжки... або пограбування,... азартних ігор,... незаконних операцій,... хабарництва та... експлуатації” (in Conference Report, Oct. 1953, 52).

Сьогодні є багато таких, які спокушають легкими грошима, пропонуючи короткий шлях до багатства й легкого життя. Ми чули про них у всі часи. Ці пропозиції—є ілюзіями, а пророки наполегливо радили не піддаватися спокусі “легких грошей”. Ми не повинні втрачати здатності розумно мислити, зважувати ризик і вигоду й розуміти справжній сенс життя.

Серед тих, хто повсякденно трудиться, є багато нечутливих до Духа людей, тому що їхній розум опікується лише земним. Намагайтеся уникати їх. Якою трагедією стане те, що через нашу роботу ми будемо спілкуватися з людьми, які зруйнують нас духовно. “Бо яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою занапастить?” (Марк 8:36). Господь сказав нам, що “людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно” (1 Коринтянам 2:14).

Звичайно, нам потрібно шукати відповідний баланс між роботою, відпочинком та відновленням сил. Без роботи відпочинок і відновлення сил втрачають усякий сенс. Є давній вислів: “Найважча робота—це нічого не робити”. Відпочивати не лише необхідно й приємно, але нам заповідано відпочивати в Суботній день (див. Вихід 20:10). Більше того, людям, які дотримуються Суботнього дня, Господь обіцяє, що “повнота землі є вашою” (УЗ 59:16).

Дехто з вас, можливо, знає, що ми з сестрою Соренсен кілька років жили в Азії. Живучи там, ми чули стару приказку: “Вибери ту роботу, яку ти любиш, і тобі не треба буде працювати все своє життя”. Більшою мірою це є лише побажанням. Не хочу здаватися песимістом, але в реальному житті робота часто не є привабливою сама по собі. Я думаю, що більше відповідає реальності порада Томаса С. Монсона. Він сказав: “Вибери, кого будеш любити; полюби свій вибір” (in Conference Report, Oct. 1988, 82; от *Ensign*, Nov. 1988, 71). Він говорив про шлюб, але я б сказав, що ця порада також стосується й обраної вами професії. Виберіть роботу, яку ви любите, а потім полюбіть свій вибір.

Я маю на увазі те, що багато людей звикли думати, що за їхню роботу їм повинні платити більше, або вона має бути більш цікавою, або, щонайменше, не такою монотонною! Коли настають труднощі, а вони неодмінно настануть, такі люди починають думати, що, можливо, вони обрали не ту роботу. Вони починають вірити в те, що трава по той бік огорожі зеленіша. Ви почуєте, як ці люди кажуть: “Якби я вирішив вивчати медицину, а не юриспруденцію,

то став би видатним лікарем”. Або, можливо: “Якби у мене була така сама керівна посада, як у нього. Якби я був таким начальником, як він, я б по-справжньому гарно працював, і ставився б до людей добре, і мав би успіх”.

Людам, які не можуть позбавитися таких думок, дуже часто важко досягнути гарних результатів у *будь-якій* професії. Спочатку їм дуже подобається їхня робота, а потім їх розчаровують малі й прості речі, і вони кидають роботу, спрямовуючи свої фантазії до нових горизонтів. Вони міняють роботу за роботою, ніколи не затримуючись достатньо довго, щоб досягнути справжніх успіхів. (Якщо мої зауваження докучають декому з вас, я пропоную вам покаятися).

Як тільки ви обрали собі роботу—полюбіть її! Жодна робота не є досконалою. Кожна має свої труднощі, в кожній бувають елементи монотонності. Як і в шлюбі, успіх і досконалість у роботі досягається роками *відданої і наполегливої* праці.

Дозвольте навести приклад. Мікеланджело, неперевершений художник і скульптор, поділився глибокими думками про свою роботу. Він сказав: “Якби люди знали, як багато я маю працювати, щоб досягнути майстерності, то вона не здавалася б їм такою надзвичайною”. Дехто з вас бачили оригінали видатних робіт Мікеланджело. Але як багато з нас зупинилися, щоб подумати, якої важкої, у буквальному розумінні до болі в спині, роботи вимагало витісування 14-футової статуї Давида із суцільної глиби мармуру! І, звичайно, Давид не був першою скульптурою Мікеланджело. Безсумнівно, він доклав багато праці й зусиль, витесуючи сотні й тисячі скульптур, перш ніж досягнув такої майстерності. Хіба не було б трагедією, якби Мікеланджело вирішив після перших кількох років фізично виснажливої роботи над витісуванням скульптур з мармуру, що це просто надто тяжко, надто нудно й нецікаво, і йому краще стати письменником? Іронія полягає в тому, що якби він здійснив цю зміну, то побачив би, що робота письменника також нудна й нецікава!

Ви досягнете більше успіхів, якщо з ентузіазмом будете продовжувати працювати на своїй роботі, незважаючи на її недоліки та щоденні малі і прості речі. Зосередьтеся на роботі, яку ви маєте зараз, і чиніть опір спокусі постійно шукати щось краще. В дійсності, я наберуся сміливості й скажу, що немає значення, яку роботу ви оберете. Я обіцяю вам, що якщо ви зосередитеся на ній і будете прагнути досконалості у вибраній роботі, то по-справжньому

досягнете великого успіху і в *решиті-решит полюбите свою роботу* більше, ніж можете уявити.

Слова поради

Хочу сказати ще кілька слів поради.

По-перше, старанно працюйте разом з іншими. Беріть участь у вирішенні проблеми, а не у створенні проблеми. Справді, будьте світлом і не судіть. Дослідження знову і знову підтверджують, що, головним чином, люди втрачають роботу не через те, що їм бракує технічних знань і навичок. Частіше трудність полягає в тому, що вони не можуть порозумітися з іншими людьми. Я усвідомлюю, що неможливо задовольняти всіх і постійно, але ви можете задовольняти більшість і майже завжди—особливо, якщо один з тих людей ваш начальник.

По-друге, пам'ятайте, що люди рідко стають кращими, якщо постійно користуються лише своїми мірками. Я можу вас запевнити, що багато чого покращив у своєму житті і в бізнесі завдяки критиці з боку інших людей, а не їхній похвалі. Вчіться міряти себе час від часу чужими мірками. Якщо ваш начальник зробив вам зауваження і сказав, що ви надто легко дратуєтесь, поставтеся до цього серйозно. Коли ви чуєте те саме від свого подружжя і друзів, це означає, що ви дійсно надто легко дратуєтесь. Коли ви чуєте такий коментар, прислухайтесь, перш ніж відкидати його. Дайте йому оцінку. Зважте його. Чи не настала пора щось змінити? Незважаючи на критику, вчіться досягати порозуміння з людьми. Якщо ви захочете знайти з ними спільну мову, то зможете.

По-третє, будьте оптимістом. Не впускайте песимізм, особливо, якщо він спрямований особисто на вас. Не погоджуйтеся з песимістичними твердженнями про Небесного Батька. Подумайте про їхнє походження—вони від Сатани. Не погоджуйтеся з песимістичними твердженнями про провідників Церкви, або про Церкву як організацію. Треба буде докласти зусиль, щоб відкинути послання Сатани, але така праця веде до щастя.

Кілька слів колишнім місіонерам. Не полишайте принципів, звичок, величного досвіду, які ви здобули на місії. Не забувайте про свій зовнішній вигляд. Брати не очікують, що ви й тепер будете носити білу сорочку, краватку й темно-синій костюм, коли повернулися до навчання, але ви маєте бути охайними, як колись на місії. Вдягайтеся так заради успіху! Якщо особисті звички відображають вашу чистоту, гідність і євангельські принципи, яких ви навчали на місії, вони добре служитимуть вам на роботі.

Підсумок

Мое послання цього вечора можна підсумувати двома висловлюваннями. Перше належить Девіду О. Маккею. Він сказав: “Нам слід усвідомити, що привілей працювати—це дар, сила працювати—це благословення, що любов до праці—це успіх” (*Pathways to Happiness*, [1957], 381).

Друге належить нашому дорогому, любимому, живому пророкові Гордону Б. Хінклі. Він сказав: “Найважливіша робота у світі не виконується геніями. Вона виконується звичайними людьми, які мають зрівноважене життя, які навчилися працювати надзвичайним чином” (“Our Fading Civility”, Brigham Young University inauguration and spring commencement exercises, Apr. 25, 1996, 15). Життя влаштоване так, що будуть розчарування і розпач, брати і сестри.

Орсон Ф. Уїтні втішає нас:

“Жоден біль, від якого ми страждаємо, жодне випробування, через яке проходимо, не буває даремним. Вони впливають на наше пізнання, на розвиток таких якостей, як терпіння, віра, стійкість і смирення. Усе, що нам доводиться перестраждати і витерпіти, особливо, якщо ми терпимо терпляче, зміцнює наш характер, очищує наше серце, розширює нашу душу, робить нас лагіднішими і милосерднішими, більш гідними називатися дітьми Бога... і саме через смуток і страждання, важку працю і біди ми отримуємо ті знання, які прийшли сюди набути, і саме це зробить нас більш подібними до нашого Батька і Матері на небесах” (цитовано з Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* [1972], 98).

Як смиренний служитель Господа, я обіцяю вам і благословляю вас на те, що коли ви будете працювати над дотриманням норм, даних Господом через Писання і Його пророків, якщо ви будете вчитися, якщо ви будете молитися, якщо ви будете платити десятину і пожертвувати з грошей, що заробили на роботі, то ви досягнете більшого успіху в житті, а також у вашій повсякденній роботі. Ви станете кращими працівниками. Ваша праця буде більш продуктивною і ефективною. І все тому, що з вами буде Дух Господа, який допоможе і зміцнить вас.

Я передаю вам особливі вітання від нашого улюбленого пророка, Президента Хінклі. Не так давно у промові, зверненій до членів свого колу,

Президент Хінклі сказав: “Усе йде не так погано, як деякі вважають... Я сповнений великим оптимізмом щодо цієї Церкви. Я відчуваю надзвичайний оптимізм, думаючи про молодь цієї Церкви. Нам немає чого боятися. Нам нічого боятися, якщо ми живемо за євангелією, якщо ми будемо приймати рішення у світлі євангелії. Якщо ми будемо ставати на коліна і молити Господа, щоб Він нас просвітив, дав розуміння, спрямування і сміливість. У такому випадку нам нічого боятися”.

Отже, мої дорогі молоді друзі, я хочу вам сьогодні свідчити. Я вірю в цю Церкву, я вірю в Ісуса Христа. Я вірю в те, що Він сказав. Я вірю в те, що Він сказав нефітям: “Я створив небеса і землю, і все, що на них. Я був з Батьком від початку” (3 Нефій 9:15). Я знаю, що Він Син Елогима, Батька, який створив Адама і Єву. Я знаю, мої дорогі молоді друзі, що Він, Син, народився у Марії у Віфлеємі Юдейському. Я знаю, що Він народився, як сказав про це Матвій, за днів царя Ірода. Ісус Христос сказав: “Я світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя” (Іван 8:12). Я вірю в Ісуса Христа, коли Він каже: “Хто слово Мое берегтиме, не побачить той смерті повік” (Іван 8:51). Я знаю, що Він і Його Батько явилися хлопчику, пророку Джозефу Сміту.

Я знаю, що Ісус Христос може допомогти кожному з нас у нашій роботі, якщо ми будемо допомагати Йому в Його роботі. “Бо імена праведних буде записано в книзі життя, і їм я подарую спадщину праворуч мене. І ось, браття мої, що ви можете сказати проти цього? Я кажу вам, якщо ви й скажете проти цього, це не має значення, бо слово Бога повинно бути виконано” (Алма 5:58). Я знаю і свідчу, що ми маємо живого пророка, Гордона Б. Хінклі, який може допомогти нам у нашій роботі, якщо ми звертатимемо увагу на його пораду.

Ви, мої дорогі, моді друзі, є надією цієї Церкви. Ви—надія громад, де ви живете. Ви станете майбутніми провідниками цієї Церкви, майбутніми провідниками громад світу. Я смиренно свідчу, якщо ви будете працювати для нашого Небесного Батька і Його Сина, Ісуса Христа, то Він благословить вас і буде наглядати за вами, і буде берегти вас у всі дні вашого життя. І я свідчу вам про це у Його святе ім'я, самого Господа, нашого Викупителя, нашого Спасителя, Святого Ізраїлевого, Ісуса Христа, амінь.